Petr Schnur: Covidová normalizace pod taktovkou Německa

- CZ24 News | 5. srpna 2020

EU: Petr Schnur píše o prvních vlaštovkách covidové normalizace pod taktovkou Německa.

S postupující „covidovou normalizací“ se vrací život do normálu. Tedy za předpokladu, že normál definujeme jako zarputilou snahu zachránit staré, před-pandemické poměry na domácí i zahraniční scéně. Zástupci německého průmyslu sice pochválili stát za finanční injekce během „*lockdownu*“, nyní ale prý nastal čas, aby toto pole opět spořádaně vyklidil. Podobné rady jsme slyšeli během bankovní krize roku 2008, kdy stát zachraňoval maródní banky a spekulanty, zatímco příčiny průšvihu obešel velkým obloukem. Účet platíme nyní, byť za covidovou zástěrkou, a četní odborníci na finance a ekonomii, kteří se nenechali ochočit panujícím systémem, předvídají, že ten pravý *big bang* teprve přijde. A stále více lidí má pocit, že covid nebude jeho příčinou, ale právě zástěrkou.

Ponechme pro tento okamžik otázku, zda je zmíněný pocit oprávněný či nikoliv a věnujme se momentální realitě. Uvolňující se svěrací kazajka opatření proti koronaviru rovněž pomalu odhaluje i mezinárodní aktivity, které sice během minulých čtyř měsíců nebyly středem mediální pozornosti, nicméně v covidovém závětří pracovaly na plné obrátky. Německá diplomacie o sobě nechala slyšet hned na několika polích. Na adresu Česka a dalších neposlušných visegrádských států vyjádřil spolkový ministr zahraničí Heiko Maas přesvědčení, že se již najde způsob, jak je přinutit k akceptování „uprchlických“ kvót, i když pod jinou nálepkou. Nejednalo by se přitom o jediný pokus propašovat staré plány v novém hábitu. Covidový balík obnovy zavání opětovným pokusem otevřít dveře společnému eurorozpočtu, ministryně obrany Annegret Kramp-Karrenbauerová zase požaduje společnou unijní analýzu ruského ohrožení. Téma postupné výstavby jakéhosi „eurowehru“ se tedy znovu vynořuje z berlínské pandemické mlhy. Vzhledem k aktuálnímu německému předsednictví Unie se bezesporu jedná o aktuální příspěvky Berlínské republiky pro ty, kteří si ještě stále nevyjasnili otázku z počátku 90. let, zda budeme mít evropské Německo nebo německou Evropu.

Další aktivitou byla německo-belgická iniciativa v Radě bezpečnosti OSN ohledně prodloužení humanitární pomoci na severu Sýrie v idlibské oblasti. Iniciativa trvala na jejím transportu dvěma přechody, zástupci Turecka, Rusko a Čína chtěli zachovat jeden průchod. Celá záležitost se na první pohled jeví jako malichernost, jako ztížení humanitární pomoci strádajícím. Nicméně tak jako v mnoha dalších případech by se jednalo o – diplomaticky řečeno – velmi zúžený úhel pohledu.

Není pochyb, že se z pozice Ruska a Číny jedná o diplomatickou demonstraci síly, ve které počet přechodů hraje zástupnou roli. Nicméně v kontextu vývoje syrského konfliktu od samého počátku hraje stejnou hru i „Západ“, navíc mimo mezinárodní právo a s lidskoprávní přetvářkou známou ze všech barevných, květinových a jarních revolucí. Ponechme stranou zásadní otázku, které „revoluční“ síly Idlib kontrolují a odkud se jim dostávala vojenská i logistická podpora, ignorujme fakt, že není zvykem organizovat humanitární pomoc bez domluvy s vládou daného státu a mimo její kontrolu. Stačí vzít v úvahu hospodářské sankce Evropské unie a USA, které podle odhadu Spojených národů postihují zejména zhruba sedm milionů Syřanů žijících na území kontrolovaném vládou. Pokud se německý zástupce v Radě bezpečnosti OSN Christoph Heusgen pohoršuje nad situací v Idlibu a zároveň mlčí o negativních dopadech embarga na většinu syrského obyvatelstva v době covidové epidemie, potom jde o brutální případ morálního relativismu a politického farizejství.

Ze strany Spojených států nevypadá situace o nic lépe, Evropany ovšem převyšuje mírou cynismu.

Tzv. *Caesar Act* z června tohoto roku, orwellovsky deklarovaný jako sankce na ochranu civilního obyvatelstva (sic!), se vztahuje de facto na všechny oblasti finančního, hospodářského a sociálního sektoru včetně zdravotnictví. V praxi nejde o nic jiného než o odstrašení zahraničních firmem, které by se odvážily podílet na obchodování a obnově syrského hospodářství.

Vedle „humanitárního bombardování" tedy Západ vynalezl „humanitární sankce", což rozhořčení nad rusko-čínským bojkotem dvou humanitárních přechodů na území kontrolovaném teroristy musí celou kauzu klasifikovat jako absurdní divadlo pochybné kvality. A to ještě pouze za předpokladu, že by šlo opravdu o Syřany. Jenže i zde je realita zcela jiná, než jak nám ji sugeruje politický a mediální mainstream.

Tak například podle dostupných údajů o národnosti „uprchlíků" na turecko-řecké hranici, které pomalu ale jistě začaly prosakovat i prostřednictvím „vůdčích" médií, tvořili Syřané dokonce během bojů v Idlibu „uprchlickou" menšinu, zhruba 4 %. Největší zastoupení měli Afgánci, kromě nich na vstup do Evropy čekali migranti z Maroka, Pákistánu, Iráku a dalších zemí Afriky a Blízkého východu (více také zde, zde a zde). Podle řecké vlády představují Syřané z celkového počtu nynějších 97 tisíc žádostí o azyl (k únoru 2020) v Řecku rovněž menšinu. Na prvních dvou místech figurují Afgánci a „ostatní země", Syřani jsou až na třetím místě v celkovém počtu vyřizovaných žádostí. Řecká statistika ukazuje na pokles Syřanů a nárůst žádostí z Afghánistánu, Iráku, Pákistánu a dalších zemí. Čímž se dostáváme k jádru věci – totiž k bodu, ve kterém se protínají Idlib, turecko-řecká hranice se „syrskými uprchlíky" a berlínsko-bruselské hrozby visegrádské čtyřce.

Podle transatlantických humanistů podnikají „Asad a Putin" útoky na civilní obyvatelstvo c Sýrii, které nemá na vybranou a před bombami prchá do Turecka. Budiž zopakováno: ponechme stranou okolnosti, které vedly k eskalaci tamní situace a které jsou dostatečně známé – alespoň těm, kteří chtějí vědět. Skutečnost, že Merkelová & Co. hovoří o syrských uprchlících tam, kde se většinově jedná o příslušníky jiných národů, je do nebe volající manipulace veřejnosti. Nejen že staví celou idlibskou kauzu na hlavu. Pokud se jedná o běžence ze zemí, jakými jsou třeba Maroko nebo Pákistán, potom se nejedná o uprchlíky prchající před válkou v Sýrii, nýbrž o masovou migraci, která s „Asadem a Putinem" nemá pranic společného.

Tato skandální manipulace má ještě i další, zcela evidentní stránku, které se transatlantičtí rusobijci decentně vyhýbají. V Afganistánu nevedou válku ruská nebo syrská armáda, ale Američané a jejich lokajové. V Jemenu „stabilizuje" situaci koalice Saudské Arábie, Irák „osvobodily" USA, Velká Británie a jejich ochotníci. Kdo humanitárně rozbombardoval stabilní a prosperující Libyi je rovněž známo: s pomocí lží a „revoluční infanterie" ozbrojených islamistů. Dnes proti nim bojuje Francie a její družina včetně Česka v Mali.

Aktuálně to tedy vypadá, že političtí romantici, kteří doufali v jakési „covidové" osvícení politických elit, opět utřou nos. Vše hovoří pro pokračující „léčbu" starými recepty: na nefunkční bruselskou byrokracii „více Evropy", na strádající obyvatelstvo neposlušných zemí více hospodářských sankcí a vojenských intervencí. O příčinách ekonomického zbídačování afrického kontinentu, jeho zemědělství a potravinářského průmyslu dotovaným euroexportem se mlčí. Migrační problém se nemá řešit změnou politiky EU, ale přerozdělováním „uprchlíků" podle berlínsko-bruselského vzorce. A jeho smyslem nemůže být nic jiného než opětovný pokus etablovat v Evropě poměry podle hesla „jedna Evropa, mnoho ghett".

Petr Schnur